

болестъ, той се чувствуваше замаянъ. Не му се излизаше изъ двора да го лъхне свежъ въздухъ; не му се отиваше при онѣзи съ бозавитѣ халати. Страненъ му бѣ този новъ свѣтъ и не му желаше сърце да се сближи съ тѣхъ.

Всички се разхождатъ изъ двора, а Павелъ оставаше самъ въ килията; като сънливъ мисълта му се движеше мудно; едва дочува нервния разговоръ на нѣкои, кой знае какво ги разпалило; глухо долитатъ до уши тежки стѣпки, а Павелъ навелъ глава мисли: какво стана съ него?

И когато се спираше на тоя въпросъ и желаше да си уясни какво е било нѣкога и какво наставка; когато почваше да си спомня день по день отъ миналото — замайваше се: